

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οί 12 μήνες: Φεβρουάριος, εικών υπό Στεφάνου Ξενοπούλου, ποίημα υπό Κωστή Παλαμά.
Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ Γρ. Ξ.

Σκέψεις ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὑπὸ Στ. Δ. Σταματιάδου.

Ἄνα τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα: Ἡ Ἥγησώ, ὁ Δεξιλέως (μετ' εἰκόνων), ὑπὸ Δ. Φ.

Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα ὑπὸ Ἀνδρέα Κορναβίτσα.

Σὲ μιᾶν Ἑβραία, συννέτο ὑπὸ Στ. Μαρξτόκη. Ὀνειρον καὶ ζωῆ, διήγημα Μαυρικίου Γιουκάι, μετ' εἰκόνων, μεταφρ. Ν. Ἐπ.

Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις. — Ἡ Ἀλληλογραφία μας. — Χρονικά.

Εἰς τὸ προδεχές: Ἐν δρόμῳ (μετ' εἰκόνων) ὑπὸ Γ. Τυπάλδου Κοζάκη. — Ποίησις καὶ πεζότης, διήγημα τοῦ τσέχου ποιητοῦ Γιαροσλάβ Φριχλίκη. — Ὑπὸ τὴν γέφυραν, στρατιωτικὸν διήγημα ὑπὸ Ἡλ. Σταύρου. — Τὸ τραγί, ὁ σκύλος μου ποιήματα ὑπὸ Ἀλεξ. Πάλλη κτλ. κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθήνας.

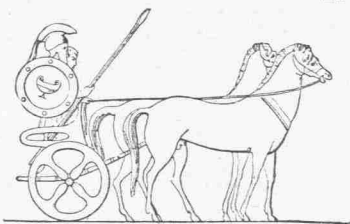
σάρων συστρατιωτῶν του ἐν ταῖς περὶ Κόρινθον μάχαις. Μόλις εἶχε τελειώσει ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος καὶ ἡ ταπεινωθεῖσα πόλις τῶν Ἀθηνῶν ἤρχισε καὶ αὖθις νάναλαμβάνη διὰ τῶν ἀνδρείων τῆς τέκνων τὴν πρῶν ἐν τῷ τότε κόσμῳ θέσιν τῆς. Καὶ δικαίως ἐνόσφει εἶχε τέκνα οἷος ὁ εἰκοσαετής Δεξιλέως τὴν πάτριον ἀρετὴν μὴ λησμονοῦντα ἠδύνατο νάναθάλη ὡς καὶ τῶ ὄντι ἀνάθαλεν. Οὐαὶ εἰς τὰ ἔθνη τὰ ἀπόλεμα, οὐαὶ εἰς τοὺς λαούς, εἰς οὓς ἐσβέσθη ὁ πρὸς τὴν πολεμικὴν δόξαν ἔρωσ καὶ οἱ ὅποιοι ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν δὲν λαμβάνουν ἀφορμὴν νάνεγειρωσι μνημεῖα, οἷον τὸ τοῦ Δεξιλέω. Ὁ νεανίας εἰκονίζεται διαπερῶν τῷ δόρατι χαμαὶ ἤδη πετόντα ἐχθρόν. Τὸ δόρυ πραγματικόν ὄν ἢ χάλκινον ἐξέλιπεν ἐπίσης χάλκινος ἦν καὶ ὁ στέφωρ τοῦ νεανίου τὴν κεφαλὴν στέφανος, καὶ ὅστις συνεκρατεῖτο ἐκεῖ τεχνικῶς καὶ πρὸς τοῦτο ἐχρησίμευον αἱ ὑπάρχουσαι ὀπαί. Τὰ ἡνία τοῦ ἵππου ἦσαν ἐπίσης ἔσως μετάλλινα ὡς καὶ τὸ ξίφος. Ἐφόρει δὲ ἀκόμη ὁ νεανίας, ὅ,τι συνήθως οἱ ἵππεῖς, μάλιστα ἐφόρουσ τότε, βραχῶν χιτῶνα καὶ χλαμύδα, ἧτις ὑπὸ τοῦ ἀνέμου κολποῦται ὀπισθεν τῶν νώτων του δίκην ἰστίου πλοίου. Ὁ γλύψας αὐτὸν τεχνίτης ἦτο ἀντάξιος τοῦ ποιήσαντος τὸ τῆς Ἥγησοῦς μνημεῖον, εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Φειδίου καὶ αὐτὸς παιδευθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς μαρτυροῦσι τοῦτο σαφῶς ἢ φυσικῶς μὲν

καὶ ἀβίαστος, ἀλλὰ συγχρόνως σταθερὰ καὶ ἀσφαλῆς στάσις τοῦ ἀναβάτου ἐπὶ τοῦ θυμοειδοῦς ἵππου τοῦ πρὸς τὰ πρόσω θέλοντος νὰ βαδίση, σταθερὰ δὲ τῆ ἀριστερᾷ χειρὶ ἀναχαιτιζομένου καὶ ἡ ὑπὸ τὰς ὀπλάς του καταπατοῦντος ἤδη τὸν ἐχθρόν καὶ ἡ ρώμη τῆς τὸ δόρυ παλλούσης δεξιᾶς καὶ ἐν γένει ἡ τοῦ ὄλου νεανικοῦ σώματος διάπλασις ἀνταξία ὄντως τῆς τῶν ἵππεων τῆς ζωοφόρου τοῦ Παρθενῶνος· ἀλλὰ καὶ ὁ χαμαὶ πεσὼν ἐχθρὸς εἰκονίζεται ἀντάξιος τοῦ ἐρίππου ἀντιπάλου του· πεσὼν προσπαθεῖ νὰ ἐρεισθῆ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος καὶ νάνασηκωθῆ τῆ δεξιᾷ τὸ ξίφος εἰσέτι κρατῶν ὅτι παλαίει πρὸς βέβαιον θάνατον τὸ αἰσθάνεται καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ σαφῶς αὐτὴ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του· ἀλλὰ δὲν ἀπελπίζει, προσπαθεῖ νάνεγερθῆ, νὰ παλαίση ἀκόμη καὶ τῶν μῦνων του ἡ διάπλασις τοῦ ἀριστεροῦ ἰδία ποδὸς ἐν τῇ προσπαθείᾳ του ταύτῃ

εἶναι τι ἀληθῶς ὠραῖον· ὁ ἄψυχος λίθος ἔλαβε καὶ ἐν τούτῳ τῷ ἔργῳ ὑπὸ τὴν σμίλην τοῦ ἐργασθέντος αὐτὸ ζῶν· οἴκοθεν δ' ἐννοεῖται ὅτι ζωηρότερον ἐτι καθίστα τὸ ἔργον ὁ χρωματισμὸς τὸ πάλαι· αὐτὴ ἡ κόμη τοῦ Δεξιλέω μόνον τῷ χρώματι ἐδηλοῦτο. Ἀξίζει λοιπὸν καὶ ὁ Δεξιλέως συχνα νὰ τὸν ἐπισκέπτησθε, ὡ εὐτυχεῖς κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν καὶ νὰ τὸν θαυμάζητε. Οἱ ἀξιωματικοὶ μας μάλιστα, οὓς ἀδοξοὶ χρόνοι ἐμάραναν, συχνὰ διερχόμενοι ἐκεῖθεν ἄς σταματῶσιν ἐπ' ὀλίγον πρὸ τοῦ Ἀθηναίου νεανίου καὶ ἄς ζῶσι καὶ αὐτοὶ διὰ τῆς φαντασίας τοῦλάχιστον εἰς καλλιτέρους τῶν σημερινῶν χρόνους.

Δ. Φ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΑ¹

Ἄλλὰ καὶ τῆς σπηλιάδες αὐτὲς ἄρχισε νὰ τῆς αἰσθάνεται ἡ θάλασσα καὶ τὰ πανιά μας νὰ πέρνουν γεμάτα καὶ νὰ δυναμώνη τὸ δρόμο του τὸ πλεούμενο. Ὁ Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος ποῦ ἀκολουθοῦσε ἀπ' ὦρα τότε συλλογισμένος τὸ χτίσιμο τοῦ τέμπλου κ' ἐγύριζε ζερβόδεξα τὸ μάτι, σὰν σκυλὶ κυνηγάρικο ποῦ μυρίζεται στὸν ἀέρα τ' ἀχάρια τοῦ κυνηγιοῦ, εἶπεν ἐξαφνα τοῦ καπετάνιου.

— Καπετάν Κρεμύδα, θὰ μᾶς βγάλη ἀέρα ὁ Νότος· λέω νὰ πάρουμε κάτω λίγα πανιά.

Ἄλλ' ὁ καπετάν Κρεμύδας, ἀφαιρεμένος στὸ πουλὶ ποῦ δὲν ἔπαυε κλωθογυρίζοντας τὴ γολέτα, λὲς κ' ἤθελε νὰ τὴν σύρῃ στὸν ὄλεθρο, εἶπεν ἀδιάφορος.

— Μπα· καλοκαιρινὸς εἶνε· ἄς το κι' ἄς πάει...

Ὁ καπετάνιος ἦταν ἀγαθὸς ἄνθρωπος· παιδὶ μονάχο. Μακρὰ ὅμως νὰ μὴ τὸν θυμώσῃ· τὸν θυμώσῃ· φεύγα ἀπὸ κοντὰ του· ἴδιος βοριάς στις πρώτες του ἡμέρες γίνεται· τρέχα νὰ ἐμπῆς στὸ λιμνοστάσι γιατί φίδι ποῦ σ' ἔφαγε! Τώρα ἐθύμωσε μὲ τὸ πουλὶ καὶ ἄλλο δὲν ἔβλεπε μπροστά του. Ἐβάλλθηκε ἢ νὰ τὸ σκοτώσῃ ἢ νὰ μὴ φύγῃ ἀποκεῖ.

— Ἄν δὲ σοῦ πιῶ τὸ αἷμα, νὰ μὴ μὲ εἰποῦν καπετάν Κρεμύδα, εἶπε σιάζοντας χάρμω τὸν κόκκινον σκούφο του μὲ μανία.

Ἄλλαξε ἀμέσως τὸ καφούλι τῆς τσάγκρας, ἔφτιασε τὴν ἀβιζώτη καὶ δίνοντας τὸ τιμόνι στὸν ναύκληρο.

— Κυβέρνα καλά, Μπαρμπατρίμη εἶπε· ἴσ' ἀπάνου στ' ἄτιμο· τήρα καλά νὰ μὴν τὸ χάσῃς ἀπὸ τὰ μάτια σου.

— Λέω, καπετάνιε, νὰ μαϊνάρουμε λίγα πανιά· θὰ μᾶς βγάλη ἀέρα ὁ Νότος· ἐξανάειπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ὁ Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος.

— Μωρὲ δός του νὰ πέρνη, γεροξεκουτιάρη! ἐφώναξε θυμωμένος ὁ καπετάν Κρεμύδας. Κυβέρνα καλά κι' ἀπάνω του σοῦ λέω!...

Ὁ Μπαρμπατρίμης μουρμουρίζοντας σὰν σκύλος ποῦ θέλει καὶ δὲν θέλει ν' ἀλυχτήσῃ, ἔκατσε στὸ τιμόνι κ' ἐπῆρε στὰ χέρια του τὸ δοιάκι, σκαλιστὸ ὄλο ἀπὸ λέπια καὶ στήν ἀκρὴ μ' ἕνα κεφάλι ἀνύπαρκτου φιδιοῦ. Ὡς τόσον ὁ ἀέρας ὄλο κ' ἐδυνάμωνε. Οἱ σπηλιάδες ἤρχοντο συχνώτερες καὶ τὰ πανιά ἕνα μὲ τ' ἄλλο ἄρχισαν νὰ γεμίζουν, νὰ γουβῶνουν σὰν γιγάντιες ἀχιβάδες, τὰ ξάρτια καὶ οἱ μακαράδες νὰ τριζοβολοῦν, τὰ σχοινιά νὰ καμαρῶνουν, ὁ Μπαρμπατρίμης νὰ δίνῃ τὰ προστάγματα τετραπανωτά, οἱ ναῦτες νὰ τρέχουν ἀπὸ σκότα σὲ σκότα, ἢ γολέτα νὰ πηδᾷ στὰ κύματα σὰν γοργάλογο στὸν ἀ-

¹ Ἴδε σελ. 58.

πλωτό κάμπο και ἡ πλώρη της νὰ σκορπάη ρίζι τὸ νερό. Ἄλλὰ καὶ καπετάνιος καὶ ναύτες καὶ ναύκληρος τὸρα δὲν εἶχαμε τὸ νοῦ μας στὴ γολέτα οὔτε στὸν καιρό, παρὰ στὴν κουκουβάγια ποῦ δὲν ἔπαυε νὰ κλωθογυρίζη ἀπάνωθ' ἡμᾶς, πετώντας πάντα ξεροβόδεξα. Αὐτὸ δὲ τὸ ἐπίμονο στὰ ξεροβόδεξα πέταγμα τῆς ἦταν ποῦ μᾶς ἐδαιμόνιζεν ὄλους.

Στὴν ἀρχὴ ἐβλέπαμε παράξενη τὴν ἐπιμονὴ αὐτῆ τοῦ καπετάνιου νὰ τὰ βάλῃ μ' ἓνα πουλί. Ἐκτὸς τοῦ Μπαρμπατρίμη, ποῦ ἦταν γεροντώτερος ἐκεῖ μέσα κ' εἶχε τίς παληές ιδέες, ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἴμαστε δῖβουλοι. Ἄλλὰ σιγὰ σιγὰ ἓνας μὲ τὸν ἄλλον, χωρὶς κ' ἐμεῖς νὰ τὸ καταλάβουμε ἐξεχαστήκαμε ν' ἀκολουθοῦμε τὸ πέταγμα τοῦ πουλιοῦ. Πείσμα καὶ πρόληψες ἐπάλευαν τὸρα μέσα μας καὶ μᾶς ἐδαιμόνιζαν. Ἡθέλαμε ὅλοι νὰ πιτύχη ὁ καπετάνιος τὸ σκοπὸ τοῦ ἐκαρδιοχτυπούσαμε μήπως πετάξῃ μακρὰν τὸ πουλί καὶ γλυτώσῃ στὸν θαμπὸν αἰθέρα. Ναί· ἢ σ' ἐκεῖνο ἢ σ' ἐμᾶς ἔπρεπε νὰ ξεσπάσῃ ἡ κακοσημαδιά. Ἄν τὸ σκότωνε ἐσωνόμαστ' ἐμεῖς καὶ τὸ καράβι καὶ τὰ σπίτια μας. Τὰ σπίτια μας κ' οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι μας. Γιατί ποῖός τὸ ξέρει ἂν μόνον γιὰ τὸν καπετάνιο ἦταν ἡ κουκουβάγια καὶ ὄχι γιὰ κανένα ἄλλον ἀπὸ ἐμᾶς. Ἀληθινὰ αὐτὸς ἦταν ὁ νοικοκύρης ἐκεῖ μέσα· αὐτὸς ὠρίζε, αὐτὸς στὸ σπίτι του ἄφρηνεν ἄρρωστο· ὅμως ἤμποροῦσε νὰ ἦταν καὶ γιαμᾶς. Ποῖός ἦταν βέβαιος; . . . Ἡ λαχτάρια λοιπὸν ἐκυρίευσεν ὄλους καὶ τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνα ἐκεῖνου ἐσφιγγεν ὄλων τίς ψυχές. Ὁ καπετάνιος, νομίζεις, ἐμετάδωσε σ' ἐμᾶς τὴ μανία του καὶ εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ πῶς ἂν μᾶς ἔβλεπε κανεὶς ἐκείνη τὴν ὥρα, θὰ πίστευε πῶς ἐφάγαμε ὄλοι τρελλομανίταρα καὶ κανεὶς δὲν εἶχε τὰ λογικά του.

— Νά το, βάρ' του! . . . ἐφώναζε ἓνας μὲ τὸν ἄλλον, κινώντας χέρια καὶ πόδια στὸν καπετάνιο.

Κ' ἐκεῖνος μὲ τὴν τσάγκρα στὸ χέρι, μὲ τὰ μαλλιά του ὀρθὰ, τὰ μουστάκια ἀγρία, τὸ πρόσωπο ἀναμμένο, ἔτρεχεν ἀπὸ πρύμνη σὲ πλώρη καὶ ἀπὸ πλώρη σὲ πρύμνη βιαστικός, ἀγρυπνος, κυττάζοντας περιγύρα μὲ γουρλωμένα μάτια, λές κ' ἤρχοντο νὰ πατήσουν κουρσάροι τὸ πλεούμενο κ' ἤθελε νὰ τὸ προφυλάξῃ.

Ἄλλὰ τὸ πουλί ἤξερε πολλὰ τερτίπια. Μωρὲ νὰ μᾶς κἀνῃ παιγνίδια σὰν νοητάκι! Δὲν ἐπετοῦσε πολὺ μακρὰν ὥστε νὰ τὸ χάνουν τὰ μάτια μας· ἀλλ' οὔτε καὶ κοντὰ ὥστε νὰ τὸ φτάνῃ ἡ τσάγκρα. Ἐξάφνα ἐραγερονόταν δεξιά μας καὶ μὲ πρῶμο τὸν καιρὸ ἡ γολέτα ἐχυνόταν βόλι ἀπάνω του· ἐκεῖνο ἐπετοῦσε κατὰμπροστα στὴν πλώρη, κρατώντας πάντα τὴν ἴδια ἀπόστασι, παρόμοιο μὲ κακὸ πνεῦμα ποῦ ἐσέρνε νομίζεις μὲ ἀόρατα βρόγια ἀπὸ πίσω τὸ πλεούμενο. Ἐφτανε ἔτσι κάτω στὴ Μῆλο εἴτε ἀπάνω ἀπὸ τὰ Γερακούνια, εἴτε κατὰ τὴν Ἐρημόμηλο. Τότε γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τίς

δόλιες ξέρες ἐπόδιζε ἡ γολέτα· ἀλλ' ἐνῶ λυσασμένοι ἐβλαστημούσαμε ποῦ τὸ χάναμε, ἐκεῖνο ἐφαινόταν ἐξάφνα πίσω στὸ πίκι, νὰ στυλώνῃ τὰ κρασάτα μάτια του κατὰ τὸν καπετάνιο, μὲ μανία ποῦ ἔλεγες τὸρα θὰ χυθῆ νὰ τὸν πετσοκόψῃ. Καὶ μόλις ἐκεῖνος ἐξάμωνε τὴν τσάγκρα, ἔριχνε τὴ στριγγιὰ φωνή του σὰν βρυσιά καὶ περιγέλασμα κ' ἐπετοῦσε κλωθογυρίζοντας ἐδῶ κ' ἐκεῖ, μ' ἓνα πέταγμα τρεμουλιαστὸ καὶ βαρὺ καὶ ἄταχτο σὰν μεθυσμένο. Κ' ἐμεῖς πιὸ μεθυσμένοι ἀπὸ ἐκεῖνο ἐτρέχαμε κατὰπάνω του, μὲ τὰ πανιά γεμάτα, τὴ γολέτα νὰ πηδᾷ στ' ἀφρισμένα κύματα σὰν γοργάλογο στὸν πλατὺ κάμπο· ὁ καπετάνιος μὲ τὴν τσάγκρα στὸ χέρι ἀφανισμένοι ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ τὸ θυμὸ κ' ἐμεῖς ὄλοι μὲ τὰ μαλλιά ἄνω κάτω, τὰ μάτια γουρλωμένα, τὰ πρόσωπα κατακόκκινα, χερονομώντας καὶ παραμιλώντας, ποῦ ἂν μᾶς ἔβλεπε κανεὶς, βέβαια θὰ πίστευε πῶς ἐφάγαμε ὄλοι τρελλομανίταρα καὶ κανεὶς δὲν ἦταν στὰ λογικά του! . . .

Τὸρα τὸ φεγγάρι ἐψήλωσεν ὀλοστρόγγυλο ἀπὸ τὸ βουνὸ τῆς Νάξου καὶ τὸ ζωντανὸ καὶ ὀλόπυρο φῶς τοῦ ἡλίου, διαδέχθηκεν ἓνα φῶς ἡμερο καὶ γλυκὸ, ποῦ ἔδειχνε τὴν πλάσι ὄλη κοιμισμένη σὲ ὄνειρο. Τὰ μακρὰ νησιά καὶ περιγυάλια σκοτεινιασμένα ἐνόμιζες πῶς ἐπλεκαν, ὄγκοι πελώριοι, στὸν θαμπὸν αἰθέρα κ' ἔδιναν νὰ μαντεύῃς παρὰ νὰ ξεχωρίζῃς τὰ σχήματά τους. Τὰ κοντινὰ ἡ Κίμωλος καὶ ἡ Πόλυθος, ἡ Μῆλος καὶ ἡ Ἐρημόμηλος καὶ τὰ Γερακούνια ἐξεχώριζαν καθαρὰ, τυλιγμένα σὲ ἀσπρογάλαξή ομίχλη, μὲ τίς σχισμάδες καὶ τίς σπηλιές τους σκοτεινόμαυρες, τ' ἀκρωτήρια καὶ τίς ραχοῦλες φωτεινότερες, μὲ τίς πλαγιές τους ἡμερες, στρωτές, δίχως λάκκους καὶ ἀγριαγκάθια, τίς ρεμματιές τους καὶ τ' ἀκρογυάλια δίχως λιθάκια καὶ χάλαρα. Ὅλα μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ μαγικὸ φῶς λουσμένα, εἶχαν μίαν πλάναν ἐκφρασι ποῦ ἔλεγες πῶς ἦσαν τὰ νησιά τῶν Μακάρων. Τὸ πουλί μᾶς εἶχε ρίζει κάτω ἀπὸ τὴν Ἐρημόμηλο κ' ἐβλέπαμε ἀντίκρου φῶτα στὸ Κάστρο τῆς Μήλου καὶ ἄλλα κάτω στὰ Κρητικά, νὰ παιγνιδίζουν ὄλα στὰ νερά σὰν ἄστρων ἀντανάκλασεις καὶ δύο φωτιές μεγάλες στὴν Ἐρημόμηλο, νὰ χύνωνται ποταμοὶ πύρινοι καὶ νὰ φθάνουν ζωηρὲς στὸ καράβι πῶλεγες τὸρα θ' ἀνάψῃ κ' ἐκεῖνο· ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἀντίθετο πλευρὸ Δούναβις κατέβαινε τοῦ φεγγαριοῦ ἡ λαμπάδα κ' ἔγλειφε μὲ γλῶσσες ἀργυρὲς ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τὸ κατραμαλειμμένο σκαφίδι, ἔπεφτε μέσα στὸ κατὰστρωμα, στὶς σκουριασμένες ἀλυσίδες καὶ τοὺς ξανθοὺς μουσαμάδες, στοὺς μπαμπάδες καὶ τοὺς μούρσους καὶ τὰ μονουβέλα, στὶς γούμενες καὶ τίς ἀλτσάνες καὶ τοὺς σκαρμούς ἀνέβαινε σ' ἀγέρωχα κατάρτια, τὰ βαρυφορτωμένα ἀπὸ σίδερα καὶ σχοινιά καὶ ξύλα, ἔπεφτε στὰ γουβωτὰ πανιά, ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα στὶς σταύρωσες, ἄλλα ἐφώτιζε καὶ ἄλλα ἴσκιωνε, ποῦ ἔλεγες τὸ πλεού-

μενο, μάρμαρο σκαλιστὸ ἀνάμεσα στὴ θάλασσα φυτρωμένο.

Ὁ ἀέρας ὅμως ὄλο κ' ἐδυνάμωνε· ἄκουες κ' ἐσφύριζε μέσα στὰ σχοινιά καὶ τοὺς μακαράδες κ' ἔβγαζε χιλίων λογίων ἤχους, ἀπὸ τὸ ἄγριο οὐρλιασμα κοπαδιοῦ τσακαλιῶν καὶ λύκων ἕως τὸ γλυκοφωνότερο τραγοῦδι καὶ τὸ πεταχτὸ σφύριγμα φλογέρας. Ὁ Μπαρμπατρίμησ ὁ ναύκληρος πάντα ἀνήσυχος, σὰν σκύλος παραβίσιος ποῦ ἀφτιάξεται τίς στερεές ὅσο κ' ἂν εἶνε μακρὰ καὶ ὄλο ἀλυχτὰ, συλλογισμένος αὐτιαζόταν τὸρα τὸν θόρυβο τοῦ ἀνέμου καὶ τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ καπετάνιος τὸν πλησίαζε τοῦ ξανάειπε ἀνήσυχος:

— Καπετὰν Κρεμύδα ὁ Νότος δυνάμωνε! νὰ μαινάρουμε, λέω, λίγα πανιά γιατί θὰ μᾶς τὰ φάη.

— Κάμε ὅ,τι θές· εἶπεν ὁ καπετάνιος μ' ἐκφραση ἀηδίας.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΣΕ ΜΙΑΝ ΕΒΡΑΙΑ

Μὴ κλαῖς, φτωχή, μὴ γέρονης τὸ κεφάλι
Ἄν στὴ ζωὴ σου ἀμάρτηδες φρικτά,
Ἄν ἄνοιξες 'ς τὸ κρίμα τὴν ἀγκάλην,
Ἄν ἄνοιξες τὰ χεῖλη 'ς τὰ φιλιὰ.

Κάποιος γιὰ δὲ μιὰ μέρα θὰ προβάλλῃ
Τὴ ψυχὴ σου νὰ σώσῃ σπλαχνικά,
Ἐστ' ἀστέρια νὰ σ' ὑψώσῃ, νὰ σοῦ βάλλῃ
Ὀλόχρυσον κορὸνα 'ς τὰ μαλλιά.

Ἐσὺ, ἐκλεκτὴ φυλὴ τῆς ἀμαρτίας,
Ποῦ 'ς τὸ Χριστὸ μας ἔδωσες ζωὴ,
Θεὸ νὰ ἰδῆς νὰ προβάλλῃ νέος Μεσσίας.

Μὰ ἐμεῖς δειλοί, 'ς τὸ κρίμα βυθισμένοι
Σὲ κάθε βῆμα ποῦ βροντάει 'ς τὴ γῆ,
Θαροῦμε πῶς ὁ Νέφωνας προβαίνει.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ¹

Διήγημα Μαυριτίου Γιουάι.—Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Αἱ ὠραῖαι μου ἀναγνώστριαι δὲν πρέπει νὰ καταβιάσασιν τοὺς ὀφθαλμούς καὶ νὰ κοκκινίσουν, ἐπειδὴ θὰ ὀμιλήσω περὶ φιλημάτων.

Καρδιά εἰλικρινῆς καὶ ἐντιμὸς ἐζήτει τότε τὸ φίλημα καὶ ἡ παρθένος τὸ παρεχόρει.

Ἄλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ φίλημα δὲν εἶχεν ἀκόμη διατιμηθῆ καὶ εἶχεν ὄλην του τὴν ἀξίαν, ἐν ᾧ σήμερον ποῦ ἡ τιμὴ του ἀναβαίνει ὀλοῦν, ἡ ἀξία του ἐλαττοῦται ἡμέρᾳ τῆ ἡμέρᾳ.

Καὶ οἱ παλαιοὶ μᾶς χοροὶ! Θὰ ἐδύνατό τις νὰ τοὺς ὀνομάσῃ μᾶλλον ἀσκήσεις ἐν συνοδίᾳ μουσικῆς. Οἱ περίφημοι χοροὶ, οἱ ὁποῖοι

¹ Ἴδε σελ. 60.